

divis skulde bevirke offentlig Skifte, og man har derfor søgt at gennemføre den Grundsetning, at ligesom den Omstændighed, at der er umyndige Arvinger, ikke i og for sig skal være til Hinder for, at der bliver privat Skifte eller at Arv og Gjæld vedgaaes eller at Boet udleveres, saaledes skulde det Samme ogsaa kunne ske, fordi der var fraværende Arvinger, idet der ved Skifterettens Foranstaltning skulde for en saadan fraværende Arving bestilles en Fuldmægtig, der fik samme Myndighed som Børgen for den Umyndige. Ogsaa denne Løfte har Landstinget tiltraadt og bemærket, at den stemmer ganske med Grundsetningen i Forordningen af 1839 § 6 jfr. § 7. Man har imidlertid gjort opmærksom paa, at hvis den fraværende Arving kun opholder sig i kort Afstand fra Landets Grænser, f. Ex. hvis han var rest til Sverig eller Hamborg, vilde det være urimeligt og ufornødent at bruge en saadan Fremgangsmaade, og man har derfor omændret sidste Stykke af § 14 derhen, at det kun er for saadanne fraværende Arvinger, hvis Opholdssted ikke kendes eller som ere saa langt borte, at Boets videre Behandling ikke findes at burde udsættes, indtil deres Bestemmelse kan indhentes, at der skal bestilles en Tilfynsværge. Man har nemlig foreskrevet Udtrykket „Børg“ fremfor „Fuldmægtig“, fordi det stemmer mere med Jd. af 1839. Jeg skal bemærke, at Henvisningen til § 7 i Jd. af 1839 vil have den Betydning, at hvis den fraværende Arving har en Sustru herhjemme, vil det blive hende i Forening med en Tilfynsværge, der optræder paa Mandens Vegne. I Overensstemmelse hermed ere de i Forbindelse dermed staaende Forrifter i §§ 16, 17, 73, 75 og 78 omændrede og endelig er en tilsvarende Ændring ogsaa sket i § 59. Denne Paragraf handler om det Tilfælde, at der skiftes mellem den længstlevende Ægtefælle og den Jørfstfædtes Arvinger, og i saa Tilfælde er der endnu mere Grund end ellers til at give en tilsvarende Forfrist om Beskikkelse af en Børg eller Fuldmægtig for den Fraværende; men dette er overset i Folkethinget, og Bestemmelsen er derfor nu bleven suppleret i den Retning af Landstinget. Imod disse Ændringer har Udvalget saaledes heller Intet at indvende. Fremdeles er § 32, som handler om Kuratorer, bleven forandret. Folkethinget vedtog ved tredje Behandling, at udenfor Kjøbenhavn skulde et Flertal af de Stemmehærettede kunne vedtage Ansættelse af en Kurator. Dette er i Landstinget forandret derhen, at dels dette Flertal skal repræsentere i det Mindste Halvdelen af de mødende Stemmeberettigede, og dels, at Skifterettens Samtykke ligeledes skal til. Herimod gjør Udvalget heller ikke nogen Indvendning, og jeg for mit Vedkommende anser det endogsaa for en ligefrem Forbedring. Jeg forbi-gaar en Del Ændringer i andre Paragrafer, der maa betragtes som Reaktionsændringer, og jeg kommer saaledes nu til den sidste større Ændring,

der er sket i Lovforslaget, og som angaar Spørgsmaalet om, fra hvilken Tid Loven skal træde i Kraft. Folkethinget havde, som det vil erindres, vedtaget, at denne Lov først skulde træde i Kraft samtidig med Loven om Betalingen for de til Skiftevesenet hørende Forretninger m. v., og som Følge deraf havde man vedtaget, at saavel § 92 som de to Stykker i § 43 og 78, der indeholde Gebyrbestemmelser, skulde udgaa, for nemlig at finde deres rette Plads i den nævnte anden Lov. Dette har Landstinget nu, efter at det maatte siges, at den nævnte anden Lov ikke kunde ventes at blive færdig i denne Samling, ændret i Overensstemmelse med Lovforslagets oprindelige Indhold, saa at Fristen for, at denne Lov skal træde i Kraft, er sat til den 1ste Januar 1875. Herom er der Uenighed i Udvalget, idet Mindretallet Intet har at indvende herimod og endogsaa finder det fuldkommen korrekt, medens hertimod Flertallet har foreslaaet, at man vender tilbage til den samme Affattelse af disse Bestemmelser angaaende Lovens Træden i Kraft, som bleve vedtagne her, da Loven sidst var til Behandling. Spørgsmaalet foreligger nu altsaa for Folkethinget, om det vil følge Mindretallet eller Flertallet i denne Henseende. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvis den anden Lov blev færdig eller kunde ventes at blive færdig i denne Samling, gjorde det jo ikke Noget, om man havde formuleret Bestemmelsen om Lovens Træden i Kraft paa denne Maade i Stedet for at nævne den samme Termin i begge Love; men da den nævnte anden Lov endnu ikke har været til anden Behandling i Folkethinget, og da efter al Sandsynlighed Rigsdagen vil blive sluttet om ikke i Dag, saa i alt Fald i Morgen, saa maa det anses for aldeles sikkert, at der ikke kan være Tale om at faae den anden Lov færdig. Mig forekommer det da vigtigst, at naar der foreligger to Reformlove, som vel staa i en vis Forbindelse med hinanden, men dog kun i en fjernere, og det viser sig, at den ene kan blive færdig, men den anden ikke, saa er det det ene Rigtige, at man tager den, som kan blive færdig, og lader den anden vente, indtil den kan blive færdig. Dette Lovforslag foreligger nu fuldtærdigt, og efter hvad der fra alle Sider er erkjendt, med et meget tilfredsstillende Indhold; det er da ogsaa efter min Mening det Simpleste, Naturligste og ene Korrekte, at man gjør Loven fuldtærdig. Jeg forudsier, at man fra Flertallets Side vil gjøre gjældende, at man ikke har Noget imod, at Loven udkommer, men at man blot ikke vil have, at den træder i Kraft før samtidig med den anden Lov. Jeg skal imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvis det antages, at Rigsdagens Samling vil blive sluttet enten i Dag eller i Morgen, er der ingen Sandsynlighed for, at denne Lov kan komme til at foreligge i Landstinget anden Gang; men selv